

ÜLBUS EI OLE POLIITIKA - JÜRGEN LIGI PEAB LAHKUMA!

Eestis vajame poliitikuid, kes esindavad rahvast, mitte kes astuvad rahva vastu. Rahandusminister Jürgen Ligi on korduvalt näidanud üles üleolevust, ignorantsust ja lugupidamatust oma ametikohustuste ning kodanike suhtes. Selline suhtumine ei kuulu demokraatlikku riigijuhtimisse!

Jürgen Ligi on korduvalt esinenud väljaütlemistega, mis ei sobi valitsusliikmele: ta on halvustanud kriitikuid, esitanud isikurünnakuid ja jäänud passiivseks seal, kus rahvas vajaks selgust ja tuge. Tema suhtlusviis peegeldab arrogantsi, mitte teenimist. Üha rohkem inimesi tunnetab, et poliitika on muutunud isikliku ego areeniks, mitte rahva esindamise kohaks. Minister kes solvab & lõhestab ühiskonda ei sobi poliitikasse! Demokraatlikus ühiskonnas on poliitikute esmaseks ülesandeks esindada rahva huve, suhelda avatult ja lugupidavalt ning tagada läbipaistvus otsustes, mis mõjutavad meie igapäevaelu. Kahjuks on rahandusminister Jürgen Ligi korduvalt näidanud üles suhtumist, mis on vastuolus nende põhimõtetega. Tema väljaütlemised ja käitumine on tekitanud ühiskonnas pahameelt, lõhestanud poliitilist kultuuri ning kahjustanud usaldust valitsuse vastu.

Rahva usaldus poliitikute vastu ei kao üleöö – see kaob siis, kui võimukandjad ei kuula, ei selgita ega arvesta. Kui minister ei suuda taluda kriitikat, ei pea parlamenti oluliseks ja solvab avalikult teisi, siis ei saa ta olla usaldusväärne esindaja.

Riigikogu liikmele Kadri Simsonile ütles ta eetris: „Ära nüüd kaaguta, ole vait.“

- Kaja Kallase kohta on ta öelnud: „Kaunid suured silmad on tavaliselt olnud kinnise suu kohal.“

- Ajakirjanikule Katrin Pautsile kirjutas ta erakirjas: „Lihunik ja laibamõnitaja, kes ei tohiks kunagi lapsi saada.“

- Postimehe toimetajale Kalle Muulile: „Pane ennast põlema.“

Andres Korgist (arstide liidu juht): „Tal on meditsiiniline probleem.“ Selle asemel, et sisuliselt arutada tervishoiukulude üle, ründas Ligi isiklikult kriitikut.

- Jevgeni Ossinovskist: „Tema, sisserändaja poeg roosast erakonnast, peaks olema üliettevaatlik.“

Kommentaar, mis viitas ministri päritolule ja erakonnale halvustavalt.

Need ei ole lihtsalt emotsionaalsed repliigid – need on isiklikud rünnakud, mis alandavad ja solvavad. Selline suhtlusviis ei sobi valitsusliikmele, kellelt oodatakse väarikust ja professionaalsust.

Maksupoliitika, mis süvendab ebavõrdsust ja tekitab pahameelt

Rahandusministrina on Jürgen Ligi:

- Keeldunud toiduainete käibemaksu langetamisest, kuigi rahvaalgatus kogus üle 80 000 allkirja. Valitsus süüdistab kõrgetes hindades hoopis „kaubanduspaleesid“.

- Tõstnud tulumaksu ja kaotanud regulaarsete dividendide maksusoodustuse, mis käivitas nn dividendiralli – ettevõtjad kiirustasid vara välja võtma enne maksutõusu.

- Vältinud rahapesuskandaalide lahendamist, osaledes rahapesu tõkestamise komisjoni töös vaid kahel korral 18-st koosolekust.

- Kaitsnud oma poliitikat ülbe hoiakuga, öeldes kriitikutele: „Minu nõustajad on maailma parimad“.

- Kehtestanud automaksu, mille vastu koguti 65 565 allkirja, kuid rahanduskomisjon keeldus pöördumist täiskogus arutamast. Ligi kommenteeris: „Seadus kehtib, täitke seadust, saage aru, see on teie riik, see ei ole valitsuse riik“

Jürgen Ligi maksupoliitika ei arvesta väikeettevõtete ega madalapalgaliste tegelikku olukorda. Ta keeldub pangamaksust, mis võiks tuua õiglasema maksukoormuse, ja ignoreerib vaesuse kasvu, väites, et „meil läheb hästi“. Selline suhtumine ei sobi rahandusministrile, kelle ülesanne on kaitsta kõiki Eesti inimesi, mitte ainult suurkapitali huve.

Aastatel 2010–2020 lahkus Eestist üle 100 000 inimese, mis on ligi 8% kogu rahvastikust.

- 2023. aastal lahkus Eestist ca 10 000 inimest, kellest suur osa olid tööealised ja haritud spetsialistid.
- Delfi Rahva Hääle artiklis toodi välja 10 peamist põhjust, miks inimesed Eestist lahkuvad:
 - Madalad palgad ja kõrged hinnad
 - Poliitiline hoolimatus ja usalduskriis
 - Ebavõrdsus ja ebaõiglus
 - Riigi prioriteetide paigast äraolek – päästjaid koondatakse, õpetajaid alavääristatakse
 - Sõbrad ja pere liikmed on juba lahkunud – tekib tunne, et „miks mitte ka mina?“

Eesti poliitika – sealhulgas Jürgen Ligi maksupoliitika – on kaasa aidanud väljarändele, sest inimesed tunnevad, et neid ei väärtustata. Kui õpetajaid nimetatakse „liialduseks“, päästjaid koondatakse ja pangamaksust keeldutakse, siis ei ole ime, et inimesed otsivad paremat elu mujal. See ei ole ainult statistika – see on rahva usalduse kaotus oma riigi vastu.

Sündimus on rekordmadal – 2023. aastal sündis Eestis alla 11 000 lapse, mis on madalaim näitaja alates taasiseseisvumisest.

- Iive on negatiivne – surmasid on rohkem kui sünde, mis tähendab, et rahvaarv väheneb loomulikult teel.
- Väljaränne ületab sisse-rännet eestlaste seas – tööealised ja haritud inimesed lahkuvad, samas kui sisse-ränne suurendab mitte-eestlaste osakaalu.
- Eestlaste osakaal rahvastikus oli 2023. aastal ca 67%, võrreldes 1990ndate alguse ca 80%-ga – langus on märgatav ja püsiv.
- Foorumites ja artiklites on tõstatatud küsimus: „Kas eestlane rahvusena on juba välja surnud või suremas?“

Eestlaste rahvuslik püsimine vajab teadlikku poliitikat ja väärtuspõhist juhtimist. Kui Jürgen Ligi ja teised poliitikud eelistavad panganduse ja suurkapitali huve, samas kui rahvas lahkub, ei paljune ja kaotab usalduse, siis ei ole see enam ainult majandusküsimus – see on rahvuse ellujäämise küsimus.

Tänane Eesti on paljudele inimestele koht, kus igapäevased vajadused on muutunud luksuskaubaks. See ei ole liialdus – see on reaalsus, mida kinnitavad faktid:

- Söök kui luksus: Toiduhinnad on viimase kolme aastaga tõusnud keskmiselt 40%, mis on üks kiiremaid kasvutempod Euroopas. Paljud pered peavad tegema valikuid, kas osta ravimeid või toitu.
- Auto omamine kui luksus: Automaks muudab auto omamise 5–15% kallimaks, kuigi maapiirkondades on see eluks hädavajalik. Üle 65 000 inimese allkirjastas rahvaalgatuse automaksu vastu, kuid riigikogu keeldus seda arutamast.
- Elekter kui luksus: Elektri hind on Eestis kõrgem kui Soomes, kuigi meil on võimekus toota odavat põlevkivielektrit. Riigifirma juht on öelnud, et Eesti huvidest lähtuvaid otsuseid ei tohigi teha, sest see kahjustaks Euroopa ühisturu kasu.
- Vesi kui luksus: Eestis on 160 000 inimest, kes saavad vett oma kaevust, kuid vaid kolmandik neist vastab kvaliteedinõuetele. Mõnes piirkonnas ei kõlba vesi isegi pesemiseks.
- Tööl käimine kui luksus: Paljud inimesed töötavad täistööajaga, kuid ei suuda katta elamiskulusid. Tööl käimine ei taga enam väärikat elu – hea, et sul üldse töö on, aga palk ei kata elektrit, toitu ega transporti.

Kui poliitikud ütlevad: „Mida me vingume, meil läheb ju hästi“, siis nad ei näe, kuidas Eesti inimene elab. Nad täidavad oma huve ja rahakotti vaesemate arvelt, samal ajal kui rahvas peab valima, kas süüa, kütta või liikuda. See ei ole demokraatia – see on rahva hääle ignoreerimine.

Kui viimane soomlane lahkub Saaremaalt öeldes, et ta ei tule enam kunagi tagasi, sest Eestis on elu liiga kallis, siis on riigis midagi väga valesti.” Ta läheb tagasi Soome – riiki, kust ta tuli puhkama, otsima vaikust, loodust ja eestipärast külalislahkust, aga lahkub pettunult ja otsusega mitte naasta. See pole üksik juhtum, vaid murettekitav sümptom. Soome turistid moodustavad arvestatava osa Saaremaa ja kogu Eesti turismitööstusest. Kui hinnapoliitika peletab nad eemale, kaotab Eesti mitte ainult turistide raha, vaid ka rahvusvahelise usaldusväärsuse. Elukalliduse tõus mõjutab valusalt kohalikke peresid, ettevõtteid ja takistab majanduse elavnemist. On aeg astuda samme, mis toovad stabiilsuse, taskukohasuse ja sisulise majanduspoliitika tagasi Eesti igapäevaelu.

Vastutuse puudumine tekitab karistamatuse illusiooni

Kui minister ei pea vajalikuks vabandada, selgitada ega vastutada, puudub läbipaistvus, tekib inimestes tunne, et valitsus ise on seadustest kõrgemal. See õõnestab usaldust riigi vastu ja annab signaali, et suuremad rikkumised sünnivad just võimukoridorides.

Kui tahame, et Eesti oleks õiglane riik, kus süüdlased saavad karistuse, peame alustama poliitikutest, kes ei näita head eeskuju.

Pikaajalised poliitikud kaotavad kontaktid rahvaga, sest nad ei pea enam muretsema usalduse või tagasiside pärast – nad elavad „oma mullis”, kus poliitiline eliit toetab üksteist.

- Ametiajapiirang (näiteks max 2–3 järjestikust ametiaega) sunniks poliitikuid olema tulemuslikumad, sest nende ajaline vastutus on piiratud.

- Värske vere regulaarne juurdevool aitab vältida siseringi otsuseid, varjatud huvide kaitsmist ja poliitilist stagnatsiooni.

- Ametiajapiirangud on praktikas olemas mitmetes demokraatiates – näiteks USA presidendil, paljudes omavalitsustes või parteide sisestruktuurides.

- Kui näiteks Jürgen Ligi on olnud riigikogus üle 25 aasta, tekib küsimus: kas selline karjääripoliitik suudab veel näha tavalise inimese muresid?

Et tagada poliitiline vastutus ja rahva esindatus, peab Eesti kaaluma ametiajapiiranguid poliitikutele. Riiki ei saa juhtida inimesed, kes on jäänud võimule kauem kui 20 aastat ja ei näe enam, kui palju on ühiskond muutunud. Poliitik ei tohiks olla elukutse, vaid rahva usalduse ajutine kandja.

Jürgen Ligi lahkumine ei oleks pelgalt protest ühe inimese vastu – see oleks signaal, et Eesti ei lepi solvangute ja üleolevusega. See oleks samm parema, vastutustundlikuma poliitilise kultuuri suunas.

Meie nõudmine: Palume rahandusminister Jürgen Ligil astuda ametist tagasi ning valitsusel võtta vastutus poliitilise väärkuse ja usalduse taastamise eest.

Et taastada usaldus riigi vastu ja lõpetada karistamatus poliitikas, peame liikuma konkreetsete sammudeni.

Rahvas ei ole rumal – rahvas on väsinud. Ja väsinud rahvas vajab kuulamist, mitte halvustamist.